

algirske folk, bare en gruppe med banditter som terroriserte befolkningen. Så gj. ldt det å bevise at FLN hadde "ket bak seg.

Høsten 1956 besluttet Generalforsamlingen i FN å sette Algerie-problemet på sin dagsorden. Det var et nederlag for Frankrike og en stor seier for FLN. I begynnelsen av 1957 besluttet de å organisere en 8 dagers generalstreik i Alger by for å vise FN at folket stod på deres side. Streiken ble fastsatt til 28. januar, like før Generalforsamlingen skulle diskutere Algerie.

FLN's toppledelse i Alger hadde tatt beslutningen. Streiken ble godt forberedt, med hemmelige paroler og løpesedler. Folk ble bedt om å foreta sine innkjøp så de hadde matlagre. De ble bedt om å legge byen øde i 8 dager for at verden skulle få se hvor de stod.

På det tidspunktet hadde guvernøren i Algerie, Robert Lacoste, innkalt «para»-general Massu til Alger. Den stadig økende FLN-terrorisme i byen bekymret myndighetene. Bombene sprang på kinoer og kaféer, og førte til lynsjestemning hos den europeiske befolkning. Politiet greide ikke å spore opp FLN's hemmelige nett i byen. Nå gav Lacoste general Massu og hans «para» fritt spill. De fikk uttrykkelig høre at det ikke var noen grunn til å hefte seg ved rettslige hensyn. Dette var krig, soldatene fikk føre krigen på samme måten som terroristene gjorde.

Dermed startet «slaget i Alger». Det skulle med korte pauser vare til oktober 1957, i 10 måneder. Det var et av de grusomste slag i Algerie-krigen. Det mest uhyggelige var de nærpå 4 000 mennesker som «forsvant», det vil si ble likvidert av den franske armé. Uten noen dom, men også uten et spor. I disse månedene nådde Algerie-krigen marerittdimensjoner. Folk ble fengslet og torturert som en ren rutine. Tortur ble brukt bevisst av visse hemmelige grupper innenfor «para»-avdelingene. Målet var å skaffe opplysninger. Massu og hans offiserer mente at det var umulig å bekjempe terrorisme og illegal virksomhet uten tortur. Bare ved hjelp av den og en systematisk klassifisering av alle opplysninger som man frembrakte, kunne soldatene rykke ut og bryte ned FLN's nett.

Massu startet den dagen FLN-streiken ble annonsert. Ti tusen mann besatte de arabiske kvarterer i Alger, spesielt den berømte Casbah. De gikk fra hus til hus og drev alle mannfolk ut på gatene, ofte i bevisst nedverdiggende former. «for å knuse selve tanken om opprør», som en av «para»-oberstene sa senere. De skulle nedverdiggis for alles øye, særlig sine kvinners øyne, for at tilslutningen til FLN's paroler senere ikke skulle bli noen «fristelse». Det var metoden. Butikkenes jernslåer som var nede ble revet opp med makt, varene kastet på gatene. Etter at endel

butikker slik var blitt herjet med, åpnet de andre. Eierne ble redde. Og t var hensik Det var satt opp høytalere på gatehjørnene. Der spilte man avvekslende arabisk musikk og sendte ut paroler. Befolkningen fikk høre at soldatene var kommet for å forsvare dem mot FLN's terrorister. Hvis de bare tedde seg som folk og forstod sin egen interesse, ville alt gå bra.

Streiken ble brutt. FLN led et sviende nederlag i Alger. Men det var jo ikke alt. Resultatet av «para»-avdelingenes fremferd sveiset nå for alvor Algers arabiske befolkning sammen. Adri hadde FLN vært så sterk i byen som etter at Massu hadde stoppet streiken.

Men det var bare begynnelsen. Massu og hans «para»-soldater installerte seg i nærheten av Casbah'en for godt og bele vint'ren gjennom ble bydelen finkjemmet av soldater. Det ble også store deler av de europeiske bydeler, hvor FLN's ledelse holdt til og hvor det også var mange liberale europeere som var med i FLN's illegale nett. Finkjemmingen gikk brutalt for seg. Det startet gjerne med at flere hundre mennesker ble arrestert og tatt til avhør under tortur. Resultatet av denne «dangsten» ble så systematisk og øyeblikkelig utnyttet gjennom nye husundersøkelser og arrestasjoner. Og slik fortsatte det.

Men FLN hadde ikke til hensikt å gi opp. Riktignok forlot lederne i CCE Alger by, og søkte til Tunis. Men på «para»-soldatenes herjinger fulgte FLN's terrorisme. Et av de merkelige trekk ved den var at FLN engasjerte ganske unge piker til å bære bombene omkring i byen. Bare barna var mange av disse arabiske jentungene. De kom fra et miljø hvor kvinner aldri får anledning til å vise seg offentlig alene, de risikerer da å bli åpent foraktet. Men FLN brukte dem na fordi de med sine store tildekkende gevanter og slør ikke kunne kroppssvisiteres av de franske «para». Det våget de tross alt ikke. Men mange kvinner i FLN's illegale nett ble jo arrestert, i hjemmene. Og de ble torturert, som mannfolkene. Det vek ikke «para»-soldatene tilbake for.

FLN's terrorisme var skremmende. En bombe ble etterlatt i et danselokale: 8-10 ungdommer ble smadret og 50-60 såret, ofte ødelagt for livet. Bombeattentatet ble uvegerlig etterfulgt av lynsjing av arabere. Neste gang var en bombe etterlatt på tribunen på en fullpakket fotballstadion. De samme horribile scener, med massakrerte og ødelagte mennesker, etterfulgt av lynsjinger. Alger balanserte på randen til vanvidd.

Selv forsommeren er het i Alger. Den tunge heten kommer fra ørkenen Sahara og går gjennom byen som et tungt åndedrett. «Khamsin» kaller de ørkenvinden, som selv ikke Middelhavets klare vinder kan svale. Da

fra Gidske Anderson, "Krigene etter krigen"
(Gyldenda 1980)